Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36449
Copyright: Melk, Benediktinerstift

carnis ab soluat me. His oibus acceptis uade in pace. Et iterum hoc eodem tempore ad uemente animo apparebo tibi. Et uidebimus dei nos gubernante gratia. Fuit autem apud dnm. Quid nunc tibi inuigo. In sacrificiis uinus recurrentibus anni venturi non timeas iordane. Ut consuetudinem habeas agere in monasterio. Stupebat autem Zosimas audiens quo et canonem monasterii in scia. Qui se nosset dicebat. Michi aliud dicebat clamabat in gloria dei. Qui maiora quam petit diligentibus se largitur. Illa autem dixit. Sustine in monasterio abba ut diuinum neque eum. Et si exire uolueris quoque ualebis. Vespere autem sacratissime domnice cene accipe diuinum corpis et unifica sanguinis porcione in uase sacro dignoque tanti mysterii. Et affer. Sustine me in parte iordanis quia uigit seculo. Et uemens unnifica accipiam dona trque in ecclia eum beatissimi pauperibus piusque tinsirem iordanem omunicauit. Dem teps usque nunc nunquam omunicauit. Nunquam usque nunc sanctificaciones huius usa sum porcione. Et ideo deprecor mea petitione ne reuuias. Et pomia affer mihi ipsa diuina atque unnifica mysteria. Ea hora qua dns discipulos cene diuine participes fecit Johanni autem abbati monasterii in quo habitas edicito. Attende tibi ipsi et gregi tuo. Aliqua enim fiunt ibi emendacione indigentia. Sed nolo te hec nunc ei dicere. Sed quando precepit tibi deus. Hec dicens oracione a sene postulans. Ad interiorem solitudinem uelocius festinauit. Zosimas autem prosternens osculabatur terre solum. In quo eius uestigia steterit. Dans gloriam deo. Et in mensis gratias agens. Reuersus est laudans et benedicens dnm nrm ihm xpm. Iterum autem remeans eiusdem solitudinis iter. Conuenit se in monasterio eo tempore quo consueuerant hi qui in eodem morabantur. Et totum quidem annum illum tacuit. Minime aud-ens quippe dicere exhis quae uiderat. In se ipso autem deprabat deum. Ut itim ei ostenderet desiderabilem multum. Suspirabat autem. Annum considerans tarditate cursus. Quando autem ad uenit sancta ieunior. Mirata dnica. Mox post solitam orationem alii quidem psallentes exierunt. Ipse autem modica febris infirmitate detentus. Mansit intus in monasterio. Recordatus est autem Zosimas illi esse predictum. Quia neque uolens exire ualebis. Aliquantis autem elapsis diebus. Ab infirmitate subleuat. In monasterio consabatur. Quando autem monachi sunt reuersi. Et conuenti uespere sacrate cene dnice. Fecit quod ei iussum est. Et mittens in modico calice intemerati corpis porcione. Et preciosi sanguinis dni nri ihu xpi. Posuitque in mistro caricas medicas. Et palmae fructus id est ductilos. Et parum lenticule in fuse aque. Et uenit tarde hora iam uespere. Et adlabuit iordanis sedebat. Aduentum presolans sancte mulieris. Beatissima autem illa tardante muliere. Zosimas non dormitauit. Sed solicite adtendebat solitudinem. Sustinens quod uidere desiderabat. Dicebat autem senex in semetipso dicens. Quid ue mens non me inuenit. Et reuersa est. Hec dicens lacrimans flebat. Et oculos eleuans in celum. Supplicat deum deprabatur dicens. Non me alienes dne uidere iterum quoque uidere me tribuisti. Non uidi uacuus peccata mea portans in mente paccione. Hec orans cum lacrimis. Alia in eum cogitacio incidit. Quid itaque et si uenerit fiiet. Quomodo tunsiet